

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 13.793 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 1 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker kwam op 5 april 2005 in België aan en diende op 6 april 2005 een asielaanvraag in samen met zijn echtgenote.

Op 7 juni 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf en gaf een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 augustus 2005 bevestigde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze beslissing.

Verzoeker en zijn echtgenote dienden op 12 september 2005 een verzoek tot schorsing in bij de Raad van State.

Op 3 juli 2006 werd door verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van (oud) artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 28 februari 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"(...) in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 06/04/2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Bovendien leggen zij hiervan geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 06/04/2005 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 11/08/2005 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 12/08/2005. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de problemen in het land van herkomst betreft dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat hun leven in gevaar zou zijn bij terugkeer. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden hebben bij een eventuele terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen de verzoekers geen enkel nieuw persoonlijk element toe met betrekking tot hun persoonlijke situatie in hun land van herkomst aan de elementen die zij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidige

verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkenen, ondanks bemiddeling van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen doorlaatbewijs konden bekomen van Mongolië, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Aan betrokkenen wordt immers niet gevraagd dat zij terugkeren naar hun land van oorsprong, enkel dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de gewone procedure namelijk via de hiervoor bevoegde diplomatieke of consulaire post. Gezien de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post te Mongolië, kunnen betrokkenen hun aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post te Beijing, China. Regelmatig zijn er immers Mongolen die een aanvraag indienen te Beijing. De problemen die met deze omweg gepaard gaan kunnen dan ook niet aanzien worden als uitzonderlijke omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Mongoolse burgers. Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen bekomen die hen zou toelaten op legale wijze in Beijing te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Niets verhindert betrokkenen derhalve gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet over de nodige middelen beschikken om terug te keren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”

2. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij is van oordeel dat het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Verweerder meent dat nergens in het verzoekschrift iets ontwikkeld wordt, wat zelfs maar op een middel lijkt en dat verzoeker geen enkele rechtsregel als geschonden aanduidt.

De Raad merkt echter op dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Luidens artikel 39/69 § 1 tweede lid 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). De overtreden rechtsregel door verzoeker aangehaald is letterlijk af te leiden uit het verzoekschrift. Bovendien zet verzoeker in het verzoekschrift uiteen waarom hij deze rechtsregels geschonden acht.

De exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep.

Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte stelde dat hij geen buitengewone omstandigheden kan doen gelden. De bestreden beslissing heeft volgens verzoeker aldus artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het oude artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van het oude artikel 9 derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer aldus te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire diensten heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 juli 2006 steunt verzoekende partij zich op navolgende argumenten: verzoeker kan op eigen kracht geen doorlaatbewijs krijgen voor Mongolië en evenmin heeft hij een verblijfsrecht in enig ander land van waaruit de nodige demarches zouden kunnen ondernomen worden, hij bevindt zich nog steeds in een asielprocedure nu zijn beroep voor de Raad van State nog lopende is, hij beschikt niet over de middelen om terug te keren naar zijn land van oorsprong en verzoeker doet zijn uiterste best zich in de Belgische samenleving te integreren. Verzoeker beperkt zich ertoe in zijn verzoekschrift te herhalen dat hij als politiek dissident niet zonder gevaar kan terugkeren naar Mongolië dat door de Communistische partij wordt gedomineerd, dat hij voor dit land geen doorlaatbewijs kan verkrijgen, dat hij evenmin op legale wijze in China kan verblijven om aldaar via de Belgische diplomatieke of consulaire post een aanvraag tot verblijf in te dienen en dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker voegt eraan toe dat IOM geen steun verleent voor een tijdelijk verblijf in China.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers problemen in het land van herkomst heeft onderzocht, doch hierbij van oordeel was dat *“verzoeker voegt geen enkel nieuw persoonlijk element toe met betrekking tot zijn persoonlijke situatie in zijn land van herkomst aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties”*. Uit de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal van 10 augustus 2005 blijkt dat verzoeker zich in zijn land van herkomst kon beroepen op de bescherming van zijn overheid en hij er zich bovendien zelf onttrokken heeft aan de normale rechtsgang. Het risico voor terugkeer naar zijn land van herkomst werd derhalve reeds in dit kader onderzocht waarbij werd geoordeeld dat geen beschermingsstatus diende te worden toegekend in toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en eveneens door het niet uitvaardigen van een niet-terugleidingsclausule. De afwezigheid van deze niet-terugleidingsclausule wijst erop dat de ingeroepen problematiek naar aanleiding van de parlementsverkiezingen van 2004 onvoldoende is om enige vorm van bescherming toe te kennen. Uit het onderzoek van de Commissaris-generaal blijkt derhalve dat verzoeker naar zijn land van herkomst kon terugkeren. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch in zijn voormelde aanvraag, noch naderhand, aan de verwerende partij heeft duidelijk gemaakt dat de voorgehouden gebeurtenissen in zijn asielrelaas, waarop hij zich wederom steunt in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf door te verwijzen naar zijn nog niet beëindigde asielprocedure, gezien een gewijzigde toestand hem vooralsnog in de onmogelijkheid stellen naar zijn land van herkomst terug te keren. Verwerende partij stelt dan ook terecht dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Verzoeker heeft aan de verwerende partij geen nieuwe elementen aangereikt die haar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing anders hadden kunnen doen besluiten dan de reeds voorheen door de Commissaris-generaal genomen beslissing waarbij geen niet-terugleidingsclausule werd genomen en die zich steunt op dezelfde gebeurtenissen. Betreffende de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van verzoekers asielaanvraag dient er op gewezen te worden dat deze procedure geen deel uitmaakt van de asielprocedure en stelt de verwerende partij terecht dat het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft.

Betreffende het niet kunnen verkrijgen van een doorlaatbewijs voor Mongolië en het niet op legale wijze kunnen verblijven in China motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing dat aan verzoeker niet de verplichting wordt opgelegd naar zijn land van herkomst terug te keren doch enkel zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire post te Beijing, China.

Verwerende partij voegt eraan toe dat regelmatig Mongolen via deze weg een dergelijke aanvraag richten tot de Belgische autoriteiten en dat verzoeker zijn bewering dat hij geen verblijfstitel zou kunnen krijgen die hem toelaat op legale wijze in China te verblijven niet staft. De Raad wijst erop dat verzoeker noch in zijn aanvraag van 3 juli 2006, noch in zijn verzoekschrift aantoont een dergelijke verblijfsmachtiging voor China niet te kunnen bekomen teneinde hem toe te laten via de gewone procedure met name via de voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zoals bepaald bij (oud) artikel 9 tweede lid van de Vreemdelingenwet, deze aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoeker heeft hiertoe niet de verplichting naar zijn land van herkomst terug te keren.

Met betrekking tot het door verzoeker bij zijn aanvraag opgeworpen argument niet over de nodige middelen te beschikken om naar zijn land van oorsprong terug te keren heeft de verwerende partij uitgebreid verwezen naar de steun die betrokkene dienaangaande kan verkrijgen bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De opmerking in het verzoekschrift dat IOM geen steun verstrekt voor een tijdelijk verblijf in China is een blote bewering die op geen enkele wijze wordt aangetoond.

Uit voorgaande blijkt dat door verwerende partij op alle door de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde argumenten vanuit een correcte feitenvinding op afdoende wijze werd gemotiveerd en verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijke onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Het middel is ongegrond.

Wat betreft de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat verzoeker niet verder uiteenzet op welke wijze hij deze beginselen geschonden acht. Om te kunnen doorgaan voor middel dient behalve de rechtsregel ook de wijze waarop deze werd geschonden weergegeven te worden (R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het middel is onontvankelijk met betrekking tot de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.